

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 703/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z 29.09.2020 r. sygn. akt VII K 83/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. K. (1)	W pojeździe S. (...) nr rej. (...) należącym do 100. (...) GMBH sp. z o. o. w Ł., a użytkowanym przez pokrzywdzonego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i zawartej umowy leasingowej w serwisie (...) sp. z o. o. sp. kom., zlikwidowano 5 zgłoszonych szkód o numerach: (...) – tył pojazdu, (...) - tył pojazdu, (...) - szyba czołowa, (...) - tył pojazdu i (...) - prawa strona.	-pismo (...) Sp. z o. o. sp. kom. z załącznikami (w tym oświadczeniami pisemnymi pokrzywdzonego) - pismo E. (...), - pismo E. (...) z załącznikami w postaci płyt (...), - zeznania R. A., częściowo W., -zeznania M. D. (1)	k.145-166 k.156,159, k.165-172, 174-178, - wydruk części zawartości płyt (...) k.183, k.197, k.198, -zeznania R. A. k.137-138, - zeznania J. W. (1) k. 207-209, -zeznania M. D. (1) k.135-137;

Pokrzywdzony J. W. (1), po dacie zdarzenia, pisemnie zgłosił dwie szkody w w/w pojeździe: jedną o numerze (...) jako następstwo wydarzenia (kolizji drogowej) z dnia 14 stycznia 2020r. - gdzie wartość naprawy wyniosła 1532,05zł. oraz drugą zgłoszoną w dniu 13 stycznia 2020r., której nadano numer (...) jako następstwo wydarzenia (kolizji drogowej) z dnia 7 stycznia 2020r.- gdzie wartość naprawy wyniosła 7154,89 zł. Zgłoszenie szkody, której nadano numer (...) miało miejsce po dacie 13 stycznia 2020r., na co wskazuje nadany numer porządkowy. W dokumentach E. (...) szkoda o numerze (...) figuruje jako szkoda „z dnia 06.01.2020r”, a szkoda o numerze (...) jako szkoda „z dnia 10.01.2020r.”. Wśród elementów pojazdu naprawionych bądź wymienionych w ramach likwidacji szkody o numerze (...), zlokalizowanych głównie na tylnym zderzaku i pokrywie

bagażnika, widnieje
m. inn. (...) P
(...)/ (...) i (...) P
(...)/ (...). Ponadto
w dokumentach E.
(...) uwypuklono,
iż istnieje jedno
uszkodzenie „nie
związane ze szkodą”
tj. (...) W (...).

Nadal trwa
postępowanie
pomiędzy
pokrzywdzonym, a
firmą
ubezpieczeniową,
która pokryła koszty
naprawy auta, co
do ostatecznym
rozliczeń
związanych z
wysokością składek
ubezpieczeniowych i
innych - w związku
z przedmiotowym
zdarzeniem.

Dane zawarte w
notatce urzędowej
świadka M. D. (1)
zostały wytworzone
w oparciu o wiedzę
świadka w zakresie
umiejscowienia
stacji (...) i wyniki
prowadzonych
czynności
operacyjnych, przy
czym przynależność
konkretnych
numerów telefonów
do konkretnych osób
została ustalona
w oparciu o
oświadczenia osób
zainteresowanych.
Pomiędzy miejscem
zamieszkania
pokrzywdzonego a

		miejscem zdarzenia może być odległość rzędu 4,9 km. Nie ustalono czy ten sam nadajnik stacji (...) obejmuje oba w/w miejsca.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	- pismo (...) Sp. z o. o. sp. kom. z załącznikami, pismo E. (...) z załącznikami, w tym w postaci zawartości płyt (...), - zeznania R. A., M. D. (1), uzupełniające J. W. (1);	- informacje nadesłane przez serwis samochodowy oraz towarzystwo ubezpieczeniowe wzajemnie się uzupełniają i pokrywają, zostały nadesłane we właściwej formie oraz jednobrzmiącej treści, dokumenty stanowiące kopie oświadczeń, czy wydruki e-meil zawierają podpisy osób je		

sporządzających,
żadna ze stron
nie kwestionowała
ważności
dokumentów
załączonych w
poczet materiału
dowodowego na
etapie postępowania
odwoławczego, a
zeznania świadków
R. A. – pracownika
formy K.
korespondują z
treścią tych
dokumentów,

-zeznania świadka
R. A. uznano za
w pełni wiarygodny
materiał dowodowy,
jednocześnie
dostrzegając, iż
świadek choć w
szczegółach opisał
procedury związane
z naprawą pojazdów
firmie (...) (w
tym przedmiotowej
S. (...)), to
jednak nie posiadał
żadnej dodatkowej
wiedzy co do
tego, jak konkretnie
wyglądało zgłoszenie
szkody w tym
pojeździe, czy
dokonywane
ogłędziny i ich
wynik, czy wreszcie
obieg dokumentów
pomiędzy serwisem,
a ubezpieczycielem
E. (...) - opisując
możliwe w tym
względzie różne
rozwiązania, a swoją
wiedzą o
przedmiotowym
aucie S. (...)

czepał niemal w całości tylko z zapisów zawartych w dokumentach załączonych do akt;

- zeznania M. D. (1) zostały uznane za wiarygodne, świadek możliwie najdokładniej opisał swój tok rozumowania, przy ustalaniu możliwych czasów przemieszczania się osób pomiędzy Ł., a Ż., szczerze także przyznał, iż nie może wykluczyć, że ta sama stacja (...)obsługuje” zarówno miejsce zamieszkania pokrzywdzonego, jak i oskarżonego. W ocenie sądu odwoławczego wiarygodności zeznań świadka i sporządzanych przez niego protokołów (przesłuchanie w charakterze świadka, oględzin) nie podważa akcentowany przez obronę fakt występowania pustych pól w tych protokołach - doświadczenie zawodowe potwierdza takie praktyki stosowane przez policjantów/strażników miejskich i choć nie powinny one mieć miejsca -

to są przejawem zwykle pośpiechu lub niestaranności (niechlujności) w wypełnianiu gotowych w druków, a nie świadczą o zafałszowaniu ich treści;

- uzupełniające zeznania pokrzywdzonego J. W. (1) uznano za wiarygodny materiał dowodowy, albowiem co do istoty sprawy tj. tego, iż pojazd S. (...) (którym przyjechał ze swoją partnerką i jej dzieckiem do oskarżonego), został uszkodzony w dniu 6 stycznia 2020r. przez D. K. (1) są one konsekwentne, logiczne i przekonujące. Pojawiające się różnice w słowach świadka, co do okoliczności zdarzenia np. ilości uderzeń, wysokości, o jakie ostatecznie wzrosła kwota ubezpieczenia i inne, mają charakter drugorzędny i pomijalny oraz – wbrew stanowisku obrońcy – nie rzutują ujemnie na depozycje tego świadka w zakresie osoby sprawcy i faktu dokonania uszkodzeń w pojeździe

(kopnięcie, uderzenie pięścią). Świadek tłumaczył powyższe upływem czasu, co jest zrozumiałe. Nie bez znaczenia dla tej oceny jest również fakt, iż zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem I instancji świadka nie słuchano tak szczegółowo, jak to miało miejsce dopiero przez sądem odwoławczym, przede wszystkim na skutek znacznej aktywności obrońcy (który pojawił się w sprawie dopiero na tym etapie postępowania). Świadek tłumaczył występujące drobne nieścisłości upływem czasu i niewątpliwie do dnia składania uzupełniających zeznań przed Sądem Okręgowym upłynął taki okres tj. ponad roku czasu. Jednocześnie świadek bardzo obszernie i szczerze podał, iż nie potrafi wyjaśnić dlaczego sporządził dwa oddzielne pisemne oświadczenia, co do zgłoszenia dwóch szkód, mającej powstać podczas jednego i tego samego

przedmiotowego zdarzenia, a przede wszystkim, dlaczego pojawiły się w nich dwie różne daty powstania szkody. Nie potrafił również odnieść się do tego, iż jakaś szkoda została opisana jako niezwiązana z tym zdarzeniem. Dla sądu odwoławczego w pełni zrozumiałym jest natomiast to, że w owych pisemnych oświadczeniach pojawia się każdorazowo zapis, iż szkoda powstała „na skutek kolizji” –w tej części jest to bowiem gotowa „podpowiedź” zawarta w druku oświadczenia, gdzie nie przewidziano nawet innej okoliczności powstania szkody, aniżeli „kolizja”. Świadek J. W.- na pytanie obrońcy- przyznał, iż nie może wykluczyć, że kiedyś jego partnerka weszła na maskę pojazdu, nie zaprzeczył także wyrokowi, jaki zapadł wobec jego osoby. Możliwie najbardziej drobiazgowo opisał swoje kontakty z ubezpieczycielem i serwisem, które prowadził i prowadzi nadal (z ubezpieczycielem) –

		głównie przez internet z powodu trwającej pandemii.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 17 § 1 pkt 10 kpk , polegający na prowadzeniu sprawy w sytuacji braku wniosku o ściganie przestępstwa opisanego w art. 288 § 1 kk pochodzącego od uprawnionej osoby, co stanowi bezwzględnie	# zasadny # częściowo zasadny X niezasadny	

	przyczynę odwoławczą o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 9 kpk;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Odnośnie zarzutu związanego z obrazą prawa procesowego tj. art. 17 § 1 pkt 10 kpk, sąd odwoławczy podnosi, iż w wydanych judykatach, aprobowanych przez przedstawicieli doktryny, Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że wnioski o ściganie sprawcy przestępstwa przeciwko mieniu może złożyć niezależnie od siebie nie tylko właściciel mienia, lecz także jego posiadacz lub użytkownik (zob. wyrok z dnia 24 kwietnia 1990 r., WR 116/90, OSNKW 1991, z. 1-3, poz. 6, z akceptującą glosą J. Grajewskiego, Inf. Praw. 1990, Nr 10-12, s. 70 oraz z aprobowanymi uwagami Z. Dody i J. Grajewskiego: Węzłowe problemy postępowania karnego w świetle				

orzecnictwa SN za lata 1991-1994, część I, PS 1996, Nr 5, s. 36; wyrok z dnia 3 listopada 1971 r., I KR 183/71, OSNKW 1972, z. 3, poz. 52, z aprobuską glosą M. Cieślaka i Z. Dody: Przegląd orzecnictwa SN w zakresie postępowania karnego za pierwsze półrocze 1972, WPP 1973, nr 1, s. 92; postanowienie z dnia 5 stycznia 1956 r., II KO 102/54, OSN 1956, nr 2, poz. 26, z aprobuskami uwagami S. Śliwińskiego: Przegląd orzecnictwa SN (Prawo karne procesowe - I półrocze 1956), PiP 1956, nr 11, s. 844-845; T.Grzegorzcyk: Wnioskowy tryb ścigania czynów karalnych, Acta Universitatis Lodzianis 1986, s. 143-149). Stosownie bowiem do treści art. 44 kc mieniem jest własność i inne prawa majątkowe. Przestępstwo określone w art. 288 § 1 kk chroni nienaruszalność oraz zdolność do użytkowania rzeczy cudzych, do których określone podmiotowi

przysługuje prawo własności, bądź który jest posiadaczem tych rzeczy, albo przysługują mu inne uprawnienia do rzeczy, wynikające z praw rzeczowych lub obligacyjnych. Sprawca tego przestępstwa narusza bezpośrednio zarówno dobro prawne właściciela rzeczy, jak i dobro prawne posiadacza rzeczy w dobrej wierze. Tym samym przepis art. 288 § 1 kk chroni więc także posiadanie, będące atrybutem własności, które może być faktycznie przekazywane innemu podmiotowi, np. użytkownikowi, dzierżawcy, najemcy czy prawnemu posiadaczowi rzeczy. Dlatego osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie, o którym mowa w art. 288 § 4 kpk, jest nie tylko właściciel rzeczy, lecz także każda inna osoba, której przysługuje inne prawo rzeczowe lub prawo obligacyjne do rzeczy. W sprawie niniejszej pokrzywdzonym w rozumieniu art. 49 §

1 kpk, uprawnionym do złożenia wniosku o ściganie sprawcy uszkodzenia pojazdu S. (...) nr rej. (...) był zarówno jego właściciel tj. (...) sp z o. o. (czy też jeszcze dokładniej osoba reprezentująca ów podmiot gospodarczy), ale także J. W. (1) jako dysponujący w/w pojazdem w ramach umowy leasingowej pomiędzy właścicielem a firmą, którą sam reprezentuje. Potwierdzeniem powyższego jest przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2003 r. III KK 165/03, w którym czytamy: „Stosownie do treści art. 44 KC mieniem jest własność i inne prawa majątkowe. Przepięstwo określone w art. 288 § 1 KK chroni zatem nienaruszalność oraz zdolność do użytkowania rzeczy cudzych, do których określonymu podmiotowi przysługuje prawo własności, bądź który jest posiadaczem tych rzeczy albo przysługują mu inne uprawnienia do rzeczy, wynikające z praw rzeczowych lub obligacyjnych.

<p>Sprawca tego przestępstwa narusza bezpośrednio zarówno dobro prawne właściciela rzeczy, jak i dobro prawne posiadacza rzeczy w dobrej wierze. Przepis art. 288 § 1 KK chroni więc także posiadanie będące atrybutem własności, które może być faktycznie przekazywane innemu podmiotowi, np. użytkownikowi, dzierżawcy, najemcy czy prawnemu posiadaczowi rzeczy. Dlatego osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie, o którym mowa w art. 288 § 4 KPK, jest nie tylko właściciel rzeczy, lecz także każda inna osoba której przysługuje inne prawo rzeczowe lub prawo obligacyjne do rzeczy”(Legalis Numer 61932).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
<p>Pogląd, iż pokrzywdzonym przestępstwem określonym w art. 288 § 1 kk może być jedynie właściciel uszkodzonej rzeczy jest błędny - w konsekwencji niezasadnym jest wniosek obrońcy o umorzenie postępowania przeciwko D. K. (1) w oparciu o art. 17 § 1 pkt 10 kpk - wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.</p>				
3.2.	<p>- zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 k.p.k.</p> <p>poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków J. W. (1), K. A. (1), J. Z., B. K., K. K. (2) oraz nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co doprowadziło w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>		

	<p>konsekwencji do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego, podczas gdy zebrany w sprawie i prawidłowo oceniony materiał dowodowy potwierdza, iż D. K. (1) nie może być sprawcą zarzucanego mu czynu;</p> <p>- wynikający z obrazy przepisów postępowania zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż pokrzywdzony i K. A. (1) w dniu 6 stycznia 2020r. przyjechali z dzieckiem do Ż., a oskarżony wyszedł do nich z domu, a następnie uszkodził pojazd, którym kierował J. W., powodując szkodę, a więc w zakresie ustalenia sprawstwa po stronie D. K.;</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, która dodatkowo miała mieć wpływ na treść błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na wydanie błędnego orzeczenia – w zakresie sprawstwa D. K. (1).

W toku przeprowadzonego przed sądem I instancji zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy, w zakresie sprawstwa czynu, oparte zostały na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który oceniony został z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk.

Wskazany wprost w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut dotyczący obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Należy zaznaczyć

także, że nie jest możliwe powołanie się na obrazę art. 7 k.p.k. z jednoczesnym wskazaniem, że Sąd meriti nie rozstrzygnął powstałych wątpliwości w sposób nakazany normą art. 5 § 2 k.p.k. Ugruntowane w tej materii orzecznictwo jednolicie wskazuje, że przytoczone wyżej przepisy mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pozostaną wątpliwości sądu, których nie da się wyeliminować (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2012 roku, sygn. akt II KK 141/11, Biul.PK 2012/3/8). Zastosowanie zaś reguły in dubio pro reo, wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy,

co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa. Natomiast nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez strony czy obrońcę. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r.,

sygn. akt IV KK
235/06, OSNwSK
2006, Nr 1, poz.
2532).

W przedmiotowej sprawie obrońca wskazał na obrazę art. 5 § 2 kpk, co jednak wywodził głównie z niewłaściwych ustaleń faktycznych, a uprzednio z niewłaściwej oceny wyjaśnień swojego klienta oraz zeznań członków jego rodziny, co do kwestii pozostawania D. K. (1) w domu - bez jakiegokolwiek wychodzenia z niego na zewnątrz. Wniosek taki jest nieuzasadniony. Sąd rejonowy dysponował bowiem wystarczająco pełnym materiałem dowodowym, który oceniany przez pryzmat reguł wymienionych w art. 7 kpk doprowadził do jednoznacznego ustalenia sprawstwa oskarżonego. Nie pojawiły się przy tym żadne „wątpliwości”, co do których przepisy nakazywałyby przyjąć ustalenia na korzyść oskarżonego, a które uzasadniałyby

wydanie wyroku
uniewinniającego.

**Jedynie
wątpliwości,
jakie powstały w
sprawie,
dotyczyły
faktycznej
wysokości
uszkodzeń
spowodowanych
na skutek
przestępczego
zachowania D. K.
(1) w dniu 6
stycznia 2020r.,
które to zostały
rozstrzygnięte na
jego korzyść
oskarżonego
poprzez przyjęcie
przez sąd
odwoławczy, iż
wartość
wyrządzonej
szkody jest niższa
i odpowiada
wysokości
szkody
oznaczonej
numerem (...) (wartość tą
obniżono więc do
kwoty 7.154,98zł.) –
o czym szerzej
poniżej.**

Zdaniem
apelującego sąd
rejonowy błędnie
ustalił, że oskarżony
nie ma alibi.
Podnosił bowiem,
iż z wyjaśnień
oskarżonego i
członków jego
najbliższej rodziny
(rodzice i partnerka)

wynika, iż w dniu 6 stycznia 2020r. D. K. (1) nie wychodził z domu oczekując w jego wnętrzu na przyjazd dziecka, co jednak nie nastąpiło. Sąd odwoławczy zważył, iż sąd I instancji, choć mocno skrótowo, to jednak dostatecznie przekonująco ocenił i rozważył kwestię braku wiarygodności tej części zeznań rodziców i partnerki oskarżonego. Nie chodziło przy tym o bliski stosunek pokrewieństwa, czy zażyłości, lecz o nieścisłości pomiędzy poszczególnymi depozycjami tych osób. Sąd odwoławczy zauważa także, że spowodowanie uszkodzeń w pojeździe, jak to zgodnie opisują pokrzywdzony i K. A. (1) trwałoby zaledwie krótka chwila, można rzec, że mogło mieścić się w czasie minuty, czy kilku minut. Takie wyjście oskarżonego z budynku domu mogło siłą rzeczy zostać nawet nie zauważone przez przebywających wewnątrz. Takiej wersji nie przeczą także treści smsów przesyłanych

pomiędzy oskarżonym, a K. A. (1), których wydruk załączył do akt sam oskarżony. Przecież wynika z nich przede wszystkim to, że oskarżony i K. A. (1) pozostają we wzajemnej nienawiści na tle finansowania dziecka i jego odwiedzin przez ojca, wzajemnie zwracają się do siebie wulgarnie, a sam oskarżony w sms-ie datowanym na 28 grudnia 2019r. obiecał byłej partnerce „wojnę”. Sąd odwoławczy zważył, że załączone wydruki sms są dosyć chaotyczne, wybiórcze i bez możliwości przypisania każdorazowego do konkretnej daty, ale w jednym z nich także K. A. (1) pisze o policji i „kolejnej akcji przy małej na rękach” – co idealnie wpasowuje się w zdarzenie opisywane przez pokrzywdzonego i K. A. (1) z dnia 6 stycznia 2020r. Faktycznie sms-y mające być odpowiedziami ze strony D. K. (1) brzmią m.inn.: „ o co ci chodzi, miałaś przyjechać z małą, ... znowu chcesz mnie

wrobić...”. Trudno jednak znaleźć po stronie K. A. takie cechy, które wskazywałyby na makiaweliczne uknućie intrygi poprzez m.inn. zarzucenie oskarżonemu wymyślonego przestępczego zachowania, mającego mieć ciąg dalszy w postaci faktycznego uszkodzenia pojazdu partnera – co przecież jest okolicznością bezsporną i potwierdzoną nieosobowym już materiałem dowodowym. Jest rzeczą sprzeczną z życiowym doświadczeniem, by dla ewentualnego dokuczenia oskarżonemu czy rzucenia fałszywego nań oskarżenia, nie tylko narażać się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań, czy wnoszenie fałszywych oskarżeń, ale też uszkadzać pojazd czyniąc sobie dodatkowe problemy w kwestii zgłoszenia szkody i uzyskania ewentualnego odszkodowania, a więc poświęcenia dużej ilości wolnego

czasu i energii.
Nie ustalono przy
tym żadnych innych,
choćby
prawdopodobnych
okoliczności
uszkodzenia
pojazdu.

Prawidłowo ustalił
sąd meriti, że w
dniu 6 stycznia
2020r. doszło do
nerwowego
spotkania
oskarżonego z córką,
gdzie wszystkiemu
towarzyszył
pokrzywdzony, jako
towarzysz/
konkubent matki
i kierujący autem.
Jak wynika z
zeznań K. A., a
także załączonych
sms-ów oskarżony
przeniósł gniew na
matkę dziecka -
na jej aktualnego
partnera, a
dokładnie jego
samochód. Niestety
takie sytuacje nie są
w życiu rzadkością.
Prawdopodobnym
jest, że to właśnie
pokrzywdzony
będzie w przyszłości
(jest?) odbierany
przez córkę D.
K. (1) jako jeden
z rodziców (drugi
tata). Sytuacje takie
powodują frustracje,
nawet wówczas gdy
biologiczni rodzice
porozumiewają się
w kwestii
finansowania
dziecka i

wzajemnych odwiedzin w ramach „nowych” rodzin, a co dopiero, gdy i tu trwa „wojna”.

Bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego pozostaje także ustalenie, iż miejsce jego zamieszkania (a więc popełnienia przestępstwa) jest w biskiej odległości od miejsca zamieszkania pokrzywdzonego, a więc telefon znajdujący się terenie obu tych miejsc może logować się do tej samej stacji (...). Podobnie także fakt braku wypełnienia przez świadka M. D. (1) wszystkich rubryk w protokole przesłuchania świadka czy protokole oględzin (np. dane identyfikujące innych pokrzywdzonych, warunki atmosferyczne) nie odbiera jeszcze wiarygodności tym dokumentom, jak i wiarygodności zeznań M. D. - o czym szerzej w rubryce 2.1.1.1. Przekonująco brzmią natomiast słowa świadka o analizie wpływu czasu rzędu 32

minut, jako
uzasadniającego
drogę z Ł. do W. do
Ż..

Nie ma racji apelant
gdy podnosi zarzut
niewłaściwej oceny
zeznań wskazanych
świadków i
niezasadne
odmówienie waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego, co
do jego pobytu
w domu oraz
zniszczenia pojazdu.
Sąd rejonowy
dostatecznie
przekonująco
wypowiedział się
o wiarygodności
wszystkich istotnych
dla sprawy
dowodów. Materiał
dowodowy
uzupełniony w dużej
części na etapie
postępowania
odwoławczego
ustaleniom tym
nie przeczy, a
jedynie uzasadnia
przyjęcie istnienia
niedających się
usunąć wątpliwości,
co do wysokości
faktycznej szkody.
Sąd odwoławczy
zważył także, iż
gdyby istotnie -
jak stara się to
wykazać obrońca
- pokrzywdzony
(razem z K. A.)
fałszywie oskarżył
D. K. (1) o
uszkodzenie swojego
pojazdu, to wówczas

po okazaniu mu na rozprawie odwoławczej dwóch różnych oświadczeń świadka sporządzonych dla potrzeb zgłoszenia szkody (z różnych dat), zapewne J. W. podałby równie nieprawdziwe, ale merytoryczne wytłumaczenie o spostrzeżeniu dodatkowych jego uszkodzeń, w innym czasie, w innym miejscu etc. Tymczasem świadek po ich obejrzeniu szczerze przyznał, iż nie wie, jak to się stało, bo pism i telefonów wykonał dużo – co tylko dodaje mu przymiotu szczerości. Świadek pamiętał, że kilkakrotnie z powodu zdarzenia z udziałem oskarżonego był w serwisie i kontaktował się z ubezpieczycielem, a po pierwszym zgłoszeniu szkody postępował zgodnie z tym, czego wymagały od niego w/w podmioty. Przyznał jednak, iż nie wie, dlaczego napisał dwa oddzielne oświadczenia. Świadek nie miał natomiast wątpliwości, że już

na policji pokazywał, gdzie oskarżony (i nikt inny) uszkodził jego samochód na skutek silnego kopnięcia i uderzenia. Jego wersja znajdowała potwierdzenie w widocznych dla niego samego oraz policjanta uszkodzeniach, zlokalizowanych głównie na pokrywie bagażnika i na prawym słupku C. Doświadczenie życiowe pokazuje, że niekiedy dopiero w trakcie naprawy pojazdu (czy innego rodzaju maszyny) wychodzi na jaw konieczna wymiana dodatkowej części mechanizmu, czy wykonanie dodatkowych jego zmian i napraw (dodatkowe malowanie, całkowitą wymianę jakiegoś elementu etc.).

Niewykluczonym jest, iż tak właśnie miało miejsce w przedmiotowej sprawie, na co mogą wskazywać czynności wymienione jako naprawienie szkody oznaczonej numerem (późniejszym) (...).

Ponieważ jednak sam pokrzywdzony J. W. nie potrafił

<p>powyższego dostatecznie przekonująco wyjaśnić, a niewątpliwie po dacie 6 stycznia 2020r. szkody zgłoszono dwie, gdzie pierwsza obejmowała przecież także elementy znajdujące się na tylnej pokrywie bagażnika, lecz z boku pojazdu ((...) P (...) / (...), (...) P (...) / (...)), za udokumentowaną jako wyrządzoną przez D. K. (1), uznano szkodę określoną jako (...). Odnośnie wartości tej szkody- szerzej w rubryce 3.3 i 5.2.1.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania sądowi I instancji,</p>	<p>#zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- zarzut obrazy przepisów postępowania oraz</p>		

<p>błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny, brak przesłanek wymienionych w art. 437 § 2 kpk uzasadniających uchylenie wydanego orzeczenia,</p>				
<p>3.3.</p>	<p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na zawyżeniu przez sąd I instancji wartości szkody, jaką rzekomo wyrządził oskarżony poprzez zniszczenie pojazdu tj. poprzez ustalenie, że wartość szkody wynosi 8686,94 zł. gdy faktycznie jest ona niższa, albowiem sąd nie zweryfikował, czy pokrzywdzony zgłosił ja do ubezpieczyciela i uzyskał odszkodowanie, a ponadto rzekomy pokrzywdzony wystawił fakturę na firmę (...) (NIP (...)) i odliczył podatek naliczony, która to kwota nie stanowi dla pokrzywdzonego rzeczywistej szkody i nie uwzględnił, iż wartość szkody powinna wynikać ze stopnia zużycia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>rzeczy używanej (uszkodzonej) oraz wartości wymienionego elementu przez zakład naprawy, która została wymieniona na rzecz nową i oryginalną, na skutek czego doszło do wzbogacenia się pokrzywdzonego, a rzeczywista wartość szkody wpływa na wymiar kary;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie niezdatnej do użytku cudzej rzeczy należy do czynów przepołowionych, a kryterium przepołowienia jest wartość spowodowanej szkody. Jeśli nie przekracza ona ustawowego progu, to czyn podlega kwalifikacji z art. 124 § 1 kw. Do 14.11.2018 r. próg ten wynosił 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Od 15.11.2018 r. kryterium przepołowienia uległo zmianie, albowiem na mocy ustawy z 4.10.2018</p>				

r. o zmianie ustawy
– Kodeks wykroczeń
oraz niektórych
innych ustaw (Dz.U.
z 2018 r. poz. 2077)
powrócono do progu
kwotowego, który
został określony
na poziomie 500
zł. Szkoda w
zakresie istotnym
dla przepołowienia
obejmuje zarówno
rzeczywistą stratę
(damnum
emergens), jak i
utracony zysk
(lucrum cessans) –
tak np. w uchwale
Sądu Najwyższego
z 19.10.1972 r.,
VI KZP 41/72,
OSNKW 1973, Nr 1,
poz. 4; uchw. SN
z 21.6.1995 r., I
KZP 22/95, OSNKW
1995, Nr 9–10,
poz. 58. Kryterium
rozdzielającym
odpowiedzialność za
przestępstwo i za
wykroczenie
zniszczenia mienia
jest wartość
wyrządzonej szkody.
Szkoda to w
tym wypadku nic
innego, jak różnica
między wartością
rzeczy przed i po
zniszczeniu,
uszkodzeniu lub
uczynieniu jej
niezdatną do użytku.
Inaczej to samo
ujmując, jest to koszt
przywrócenia stanu
sprzed popełnienia
czynu zabronionego.
(tak np. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 6 lutego 2018 r. II KK 317/17, Legalis Numer 1728654). Nie ma więc racji skarżący, gdy podnosi, iż sąd meriti przy ustalaniu wysokości szkody wyrządzonej przedmiotowym zachowaniem D. K. (1) powinien pomniejszyć ją o „podatek naliczony”, jako kwoty, którą pokrzywdzony J. W. rozliczył w ramach prowadzonej przez siebie firmy (...) (NIP (...)), kiedy uzyskał odszkodowanie od firmy ubezpieczeniowej.

Kryterium rozdzielającym odpowiedzialność za przestępstwo i za wykroczenie zniszczenia mienia jest wartość wyrządzonej szkody. Szkoda to w tym wypadku nic innego, jak różnica między wartością rzeczy przed i po zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu jej niezdatną do użytku. Inaczej to samo ujmując, jest to koszt przywrócenia stanu sprzed popełnienia czynu zabronionego. Nie można zatem zgodzić się z

konkluzją, jakoby o wysokości szkody miała świadczyć wartość uszkodzonej rzeczy, w tym wypadku uszkodzonej i użytkowanej już przez jakiś czas klapy bagażnika, czy karoserii przy bocznych drzwiach (?). Jest oczywiste, że wartość rzeczy nie zawsze jest tożsama z wysokością szkody, którą wyrządza się na skutek jej uszkodzenia.

Bezpośrednio o kwestii podatku VAT dla ustalenia wysokości szkody związanej z uszkodzeniem mienia wypowiadał się przykładowo Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20 września 2007 r. II AKa 280/07. Sąd odwoławczy aprobuje jego stanowisko, zgodnie z którym: „Pogląd jakoby kwota podatku VAT, naliczonego i następnie uiszczonego przez pokrzywdzonego przy zakupie towarów, stanowiąca konieczny wydatek przy restytucji szkody wyrządzonej przestępstwem - nie

stanowiła elementu tej szkody, jest błędny. Opiera się o wadliwe wnioski, że skoro nabywca towaru - jako podatnik podatku VAT, może kwotę tę odliczyć od należnego odeń zobowiązania podatkowego, to tym samym drogą swoistej antycypacji, wysokość szkody, którą poniósł, pomniejszona jest o wielkość podatku. W istocie bowiem podatnik takie uprawnienie posiada, lecz realizować je może w określonych, restryktywnie wymienionych w ustawie o podatku VAT warunkach. Wymaganie, więc od pokrzywdzonego przestępstwem, aby wartość faktycznie poniesionej szkody (i wydatków z jej naprawieniem związanych) pomniejszyła o kwotę, której zwrotu dopiero może się ubiegać - jest niezasadne. Wysokość szkody powinna zatem uwzględniać wartość przedmiotów w kwocie którą pokrzywdzony rzeczywiście - usuwając skutki

czynu przestępnego – wydatkował”(Legalis Numer 90167).				
Wniosek				
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
- nie zaistniało zarzucane uchylenie w zakresie błędnego wyliczenia szkody, wniesiona apelacja spowodowała zmianą wysokości powstałej szkody z przyczyn, wskazanych w punkcie 3.2.;				
3.4.	- zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 218 § 1 kpk w zw. z art. 180c i art. 180d prawa telekomunikacyjnego, poprzez jego niezastosowanie oraz niezwolnienie z tajemnicy służbowej	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny		

	<p>żądającego informacji o miejscach logowania i bilingach od danych operatorów telefonicznych, co spowodowało do dokonania wadliwych ustaleń faktycznych w oparciu o notatkę urzędową z dnia 5 lutego 2020r. , która jest niezweryfikowalna, przy braku wskazania źródła informacji, z którego pochodzą dane;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Rację ma obrońca podnosząc, iż podstawą ustaleń faktycznych w sprawie winny być zweryfikowalne dane pozyskane w sposób zgodny z prawem - w sytuacji wykorzystania danych o miejscach logowania konkretnych numerów telefonów – po uprzednim zwolnieniu z tajemnicy służbowej określonego podmiotu i załączeniu czytelnych wyników uzyskanych na podstawie owego</p>				

zwolnienia.

Powyższe pozostaje jednak bez względu na treść ostatecznie wydanego w sprawie wyroku. Czynności wymienionej w apelacji (załączenia bilingów rozmów i miejsc logowań określonych numerów telefonów komórkowych) nie przeprowadzono ani na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem rejonowym, a w toku postępowania odwoławczego – co jest wiadome z doświadczenia zawodowego, uzyskanie oczekiwanych informacji jest niemożliwe, jako że od chwili zdarzenia upłynął zbyt długi okres czasu (ponad roku). Istotnym dla sprawy jest jednak to, że treść kwestionowanej przez stronę notatki urzędowej (k.28) nie stanowiła podstawy wydania wyroku, w rozumieniu podstawy ustalenia sprawstwa oskarżonego. Co więcej, ustalono, że pomiędzy miejscem zamieszkania oskarżonego (miejsce zdarzenia), a miejscem zamieszkania

<p>pokrzywdzonego jest niewielka odległość, która nie wyklucza możliwości logowania się telefonów komórkowych z tych miejsc do tej samej stacji (...).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny - x</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- zarzut obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny, brak przesłanek wymienionych w art. 437 § 2 kpk uzasadniających uchylenie wydanego orzeczenia,</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- kwestia sprawstwa i winy,		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
- brak podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, ustalenia faktyczne dotyczące uszkodzenia pojazdu w rozumieniu art. 288 § 1 kk pozostają pod ochrona prano-karną;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>- zmiana w zakresie zastosowanej wobec oskarżonego represji karnej tj. poprzez warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko niemu postpowania karnego na okres próby 1 roku z orzeczeniem świadczenia pieniężnego, po uprzednim przyjęciu wartości wyrządzonej szkody na kwotę 7.154,89 zł.</p>		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>W przedmiotowej sprawie ustalono niższą, aniżeli wynikająca z przypisanego czynu wartość wyrządzonej szkody. Sąd odwoławczy nie ma wątpliwości, że oskarżony zadał uderzenia tak w tył, jak i w bok pojazdu S.. W załączonej do akt bogatej dokumentacji ubezpieczeniowej (szkodowej) choć napisano w piśmie przewodnim, że szkoda o numerze (...) to: „tył pojazdu”, a szkoda</p>		

(...) to: „prawa strona” (k.145), to jednocześnie w pierwszym przypadku napisano także, że elementem objętym naprawą były: (...) P (...)/ (...) i (...) P (...)/ (...) a więc elementy umiejscowione jednak z boku pojazdu. Ponadto w dokumentacji szkodowej odnotowano, że istnieje „uszkodzenie nie związane ze szkodą”, a ma to być „błotnik tylny prawy w części tylnej zagniecenia”. Wynika z tego, że pokrzywdzony musiał jednak sygnalizować, iż nie wszystkie uszkodzenia naprawiane w serwisie w tym momencie powstały na skutek działania D. K. z dnia 6 stycznia 2020r., nawet jeśli sam tej okoliczności nie pamiętał. Wszystko to oraz podnoszone powyżej rozbieżności, co do istnienia dwóch odrębnych oświadczeń J. W. odnośnie okoliczności i dat powstania szkody w pojeździe w styczniu 2020r. spowodowały uznanie, iż istnieją

co najmniej nie dające się usunąć wątpliwości, co do pochodzenia uszkodzeń naprawianych w ramach drugiego oświadczenia pokrzywdzonego (...)). Szkoda, której nadano numer (...), gdzie oświadczenie pisemne pokrzywdzonego pochodzi z dnia 13.01.20r., w którym napisano, iż powstała na skutek kolizji „z dnia 7 stycznia 2020r.” – w e-mailach pracownika E. (...) była już oznaczana jako powstała w dniu 6 stycznia 2020r., a więc prawidłowo wskazywała datę zdarzenia. Niewątpliwie także pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu, w terminie możliwie najbliższym tj. dnia następnego, okazywał pojazd funkcjonariuszowi sporządzającemu protokół oględzin auta. Reasumując powyższe: dokonano zmiany w zakresie wysokości wyrządzonej szkody, zmniejszając ją do kwoty 7 154,89 zł.

Sąd odwoławczy oceniając okoliczności sprawy,

w tym czytelne
motywy działania
oskarżonego,
związane z
trwającym ostrym
sporem pomiędzy
nim, a partnerką
pokrzywdzonego na
tle wychowywania
wspólnego dziecka
uznał, iż D. K.
(1), jako osoba
niekarana wcześniej,
której po raz
pierwszy zdarzyło
się tak „odreagować”
zdenerwowanie tj.
na pojeździe
aktualnego partnera
matki dziecka,
zasługuje jeszcze, by
prowadzone
przeciwko niemu
postępowanie karne
zostało warunkowo
umorzone. Ocena
kwantyfikatorów
stopnia społecznej
szkodliwości i winy
na kanwie niniejszej
sprawy (okoliczności
popelnienia czynu,
postać zamiaru,
motywacja sprawcy,
skutki) uzasadniały
zastosowanie wobec
oskarżonego
instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowania, o
jakiej mowa w art.
66 k.k. To właśnie
okoliczności,
związane głównie
z tłem konfliktu
pomiędzy
oskarżonym, a K. A.,
gdzie przypadkiem
ucierpiała trzecia

osoba (J. W.),
pozwoliły na
określenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonego i jego
winy jako
nieznacznego.
Ostatecznie także
w ocenie sądu
odwoławczego,
pomimo
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego, D. K.
będzie w przyszłości
przestrzegał
porządku prawnego,
w szczególności nie
popelni
przestępstwa.
Właśnie z tego
powodu, przy
przyjęciu niższej
wartości
wyrządzonej szkody
i mając na uwadze
towarzyszący
sprawie konflikt
natury osobistej,
gdzie jak się
wydaje oskarżony i
pokrzywdzony mogą
za sprawą osoby
K. A. (1) i jej
córkę, jeszcze wiele
lat musieć się co
najmniej tolerować
i porozumieć, sąd
odwoławczy zmienił
zaskarżony wyrok
w ten sposób,
że w miejsce
rozstrzygnięć
zawartych w
puntach 1-4, uznając
oskarżonego D. K.
(1) za winnego
popelnienia

zarzucanego mu w
akcie oskarżenia
czynu, ze zmianą
co do wysokości
szkody, na
podstawie art. 66 § 1
i 2 kk i art. 67 § 1 kk
postępowanie karne
wobec oskarżonego
warunkowo umorzył
na okres próby 1
roku, a na podstawie
art. 67 § 3 kk orzekł
wobec oskarżonego
na rzecz Funduszu
Pomocy
Pokrzywdzonym
oraz Pomocy
Postpenitencjarnej
świadczenie
pieniężne w kwocie
800 złotych. W
wyroku nie
orzeczono o
ewentualnym
obowiązku
naprawieni szkody,
wobec tego, iż nadal
trwa postępowanie
pomiędzy
pokrzywdzonym, a
ubezpieczycielem
związane z
wysokością
ostatecznych
rozliczeń pomiędzy
tymi podmiotami.
W przedmiotowej
bowiem sprawie
szkoda została
naprawiona
pokrzywdzonemu
poprzez pokrycie
jej (zapłatę za
wykonaną naprawę)
w ramach rozliczeń
bezgotówkowych
pomiędzy
ubezpieczycielem i
serwisem

samochodowym, co powodowało, iż sąd odwoławczy warunkowo umarzając postępowanie, nie zobowiązywał już oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz ewentualnego podmiotu, który faktycznie ją pokrył, uznając, iż sprawa karna (ustalenie przesłanek do przypisania odpowiedzialności z art. 288 § 1 k.k.) dojrzała już do jej zakończenia (i wyrokowania), a kwestie cywilne (regresowe) winny być przedmiotem ewentualnej sprawy cywilnej, po ostatecznym zakończeniu rozliczeń pomiędzy pokrzywdzonym, a firmą ubezpieczeniową.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	Zgodnie z treścią art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 10 ust. 1 w zw. z art. 12 ustawy o opłatach w sprawach karnych od oskarżonego D. K. (1) zasądzono na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 60 złotych tytułem opłaty za obie instancje.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 września 2020 roku w sprawie VII K 83/20	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana